

ת"פ 3825/12/15 - מדינת ישראל נגד עובדיה לוי (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

19 במאי 2016

ת"פ 3825-12-15 מדינת ישראל נ' לוי (עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י בא-כוחה עו"ד קובי הרוש

נגד

עובדיה לוי (עציר) - בעצמו

הנאשם

ע"י בא-כוחו עו"ד טל ארד

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת-דין

הרקע:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בעבירות של איומים, התנהגות פרועה במקום ציבורי וכן העלבת עובד ציבור.

על-פי המתואר בכתב האישום ביום 29.11.15, בסמוך לשעה 11:00, במשרדי חברת עמידר בב"ש, התנהג הנאשם בצורה פרועה במקום ציבורי בכך שהגיע למשרדים והחל צועק על העובדים שהוא רוצה דירה באופן מידי. מיד לאחר מכן, הודיעה לנאשם העובדת בתיה קסאבי (להלן: "המתלוננת") כי הוא צריך לפנות למשרדי הסיוע על מנת שתיבדק זכאותו, או אז, החל הנאשם להעליב את המתלוננת במילים באומרו: "זונה, שרמוטה כלבה, עבדאית".

מיד לאחר מכן איים הנאשם על המתלוננת ועובדת נוספת בשם תמי שלי בכך שאמר להן: "אני לא אז מכאן עד שאת נותנת לי בית, אני אחזור בשבילכם לבית הסוהר אין לי מה להפסיד" ובהמשך אמר שהוא מחכה להם בחוץ. בהמשך, לאחר שנלקח הנאשם לתחנת באר שבע, איים הנאשם על השוטרת אלה דוידזון בפגיעה שלא כדין בגופה של מנהלת עמידר והמתלוננת בכך שאמר לה שהוא ילך למנהלת עמידר ויהרוג אותה וכך גם לבתיה ישבור את הראש ויברח מב"ש.

יריעת המחלוקת:

עמוד 1

במענה לכתב האישום שנערך ביום 16.3.16, כפר הנאשם במיוחס לו. לצד האמור, הלה מודה כי נכח בזמן ובמקום האירוע. כך גם לא שלל הנאשם כי צעק או כעס במהלך האירוע, אולם הכחיש כי איים. ב"כ הנאשם ציין כי צורת התנהלות היומיומית של הנאשם הינה קולנית ועל כן יתכן ואנשים בשוגג ייחסו לאמירות אלו ולהתנהגותו כמכלול משמעות פלילית.

טיעוני הצדדים:

בא-כוח המאשימה בסיכומיה הפנתה לעדויותיהם של עדי התביעה אשר על פי הנטען משתלבות זו בזו. זו ציינה כי מהעדויות הללו עולה בבירור כי במועד הרלוונטי לכתב האישום התנהג באופן פרוע, קילל ואיים. לדבריה המדובר בעדות מהימנות, אשר יש בהן כדי להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

המתלוננות תיארו בעדותן את תחושת הפחד שאחזה בהן בעת הנאשם התנהל כפי המתואר. עוד ביקשה בא-כוח המאשימה להפנות להתנהלותו של הנאשם במהלך שמיעת הראיות, כאשר גם במעמד זה נהג באופן מאיים כלפי עדת תביעה מס' 2. בנוגע לכך שחקירת הנאשם במשטרה לא הייתה מקיפה דייה - מסרה כי אפילו ימצא בית המשפט לקבל מבחינה עובדתית טענה זו, הרי שאין בכך כדי להשפיע על שאלת אשמתו של הנאשם אלא אך על גזירת דינו.

לעומת עדויותיהן המפורטות של עדי התביעה הרי שגרסתו של הנאשם אליבא דמאשימה מתמצית באמרו כי "כולם משקרים". גרסתו זו של הנאשם נמסרה אף שגם לשיטתו אין לו כל היכרות מוקדמת עם מי מעדי התביעה, ועל כן לא ברור מדוע אלו ימצאו לנכון "לתפור" לו תיק. בנסיבות אלו, סבורה המאשימה כי יש די ראיות על מנת להרשיעו במיוחס לו בכתב האישום.

בא-כוח הנאשם מנגד ביקש במסגרת סיכומיו להורות על זיכויו של הנאשם, וזאת הן מכוח טעמים של הגנה מן הצדק והן לגופם של דברים, נוכח מה שלדבריו הינן סתירות ופרכות מהותיות בראיות התביעה המלמדות על חוסר מהימנותן של העדות וקושי לבסס ממצאים מרשיעים בהסתמך עליהן.

ביתר פירוט, ככל שהדבר נוגע לטענת הגנה מן הצדק הרי שאליבא דידו יש לעיין בשנית בהחלטת בית המשפט נוכח העדויות השונות שנשמעו בפני בית המשפט, בדגש על העובדה כי חקירתו של הנאשם ואזהרתו נעשו בגין האירועים בתחנת המשטרה ולא בגין האיומים במשרדי רמת עמידר. למעשה, ככל שהדבר נוגע להתרחשות במשרדים, כל שיוחסו לנאשם אלו הן עבירות הפרעה והעלבה.

בהקשר לאמור לעיל ציין כי במסגרת מעצר הימים הארכת מעצרו של הנאשם נעשתה גם בהסתמך על הצהרת נציג המשטרה לפיה בכוונתם לבצע עימותים ולהוריד צילומים ממצלמות האבטחה, פעולות שלא בוצעו כלל, דבר אשר יש לראותו גם כמחדלי חקירה העומדים בפני עצמה, והן תחת גדרה של טענת ההגנה מן הצדק ופגיעה בהגנתו של הנאשם.

גם לגופם של דברים הפנה לסתירות הקיימות בין הדברים שמסרה השוטרת אלה דודיאן-בירודקר ביחס לאמרות של המתלוננת בתיה קסאבי אל מול עדותה של בתיה בבית המשפט. עוד הפנה לסתירות פנימיות בתוך עדותה של בתיה בבית המשפט, בדגש על דבריה בנוגע להיכרותה עם הנאשם, וזאת בהצטרף לסתירות בין דבריה של בתיה לבין הדברים שמסרה תמי שלי בבית המשפט. אשר לאמירות המאיימות, לא ניתן לשלול את גרסתו של הנאשם כי כל שאמר הוא "אם רציתי הייתי הורג אותה", דבר אשר הוא לכשעצמו לא מהווה עבירה. בסופם של דברים ציין כי יכול ופעולה חכמה יותר מצד כל הגורמים, כזו שהייתה נעשית בשום שכל וברגישות, יכולה הייתה להביא לסיומו של האירוע ללא כל עימות ממשי, לא כל שכן, עימות שבגדרו יוגש כתב אישום פלילי.

פרשת התביעה

השוטרת אלה דודיאן-בירודקר, עדת תביעה מס' 3

עדה זו הגיעה למשרדי עמידר בעקבות דיווח לפיו אדם מאיים על העובדים במקום. עדה זו ערכה מספר דו"חות אשר הוגשו וסומנו כ-ת/1, ת/2 ו-ת/3, כעדות ראשית, בכפוף לחקירה נגדית ועדויות שמיעה.

בדו"ח הפעולה 0087-002-3 נכתב כי:

"הגעתי למקום, חברתי למנהלת העונה לשם ביתה קסבי ת"ז 056084775 מסרה כי יש אדם בשם עובדיה לוי שהוא מפריע להם לעבוד, צועק במקום ולא נותן להם להיכנס, ביקשה שנרחיק אותו. מסרה לי כי הוא בא אליהם בטענות כי לקחו לו את הבית. לאחר מכן חברתי לעובדיה ת"ז 001084680 מסר לי כי אין לו בית, לקחו לו את הבית והוא רוצה לדעת למה לקחו לו את הבית והוא רוצה לדבר עם המנהלת. לאחר מכן הוסבר לו מה צריך לעשות לאחר מכן סייעתי לו להגיע למקום בדרך בדקתי את תעודת הזהות שלו והופיע לי כדרוש חקירה בבדיקה דרוש לתחנת מסובין אכן עוכב לתחנה לצורך חקירה ובירור" (ת/1).

מזכר בדבר שמירה על מעוכב עובדיה לוי:

"במהלך שמירתי על המעוכב עובדיה לוי ת"ז 001084680 מסר וצעק כי כשהוא ישוחרר הוא ילך למנהלת של עמידה הוא יהרוג אותה והוא יראה לה מזה וגם לבתיה המנהלת הוא ישבור לה את הראש ויברח מבאר שבע הוא מסר לי כי היום הוא הולך אליה שובר לה את הראש, יראה לה מזה ויברח מפה כי הוא שונא שוטרים והוא יראה לכולם מזה... בהמשך למעוכב עובדיה לוי ת"ז 001084680 המעוכב קילל אותי אות השוטר רמי קרא לנו זבל, אתם שקרנים אתם רמאים אמר שהוא יראה למשטרה מזה צעק בחדר מעוכבים דבר שגרם להעלבה שלנו הקצין יולי קש"ק באר שבע הנחה לעצור אותו דבר זה גרם מבחינתי להעלבה ופגיעה".

בנוסף להגשת דו"חות אלו הוסיפה בעדותה כי החליפו אותה בתפקידה נוכח האמירות שזה הפנה כלפיה והתחושות שהתנהלות זו גרמה לה.

בחקירה הנגדית אישרה כי הנאשם עוכב נוכח היותו דרוש חקירה, וכי ההתרחשות המתוארת במזכרים אירעה בחדר המעוכבים. במקום היה נוכח גם רמי וכן קצין סיור בשם יורי. הוצגה לעדה זו האפשרות לפיה הדברים שלכאורה נאמרו מפיו של הנאשם היו בנוסח "אם הייתי רוצה הייתי יכול להרוג אותה", אולם זו שללה אפשרות זו ועמדה על כך שמה שנרשם משקף את מה שהנאשם אמר מפיו.

בתיה קסאבי, עדת תביעה מס' 2:

עדה זו הינה מנהלת סניף עמידר בב"ש. זו ציינה כי תחילה במועד הרלוונטי הגיע הנאשם לרכזת השטח אריאלה וביקש דירה. העדה ישבה במשרדה ושמעה צעקות שהלכו והתגברו. בעקבות כך יצאה מהמשרד לכיוון הפרוזדור והבחינה בנאשם שצעק שהוא לא יזוז עד שתינתן לו דירה. בהמשך מסרה כי הוא גם איים עליה ועל העדה הנוספת כי הוא יחכה להן בחוץ.

וכך תיארה את התנהלותו: "הגיע אדון לרכזת השטח אריאלה וביקש דירה. אני ישבתי במשרדי שמעתי צעקות. הצעקות הלכו והתגברו. יצאתי ממשרדי לכיוון הפרוזדור וראיתי פשוט המולה, ומי שיושב שם, הנאשם, צועק שהוא לא יזוז מפה ושהוא מבקש את המנהל אם לא ניתן לו דירה".

יצוין כי בשלב זה של עדותה התפרץ הנאשם לעבר העדה באמרו: "זה לא נכון, את שקרנית, את משקרת, אני לא ביקשתי דירה. אתם לקחתם את הדירה שלי. החרמתם את הדירה שלי. את שקרנית. את משקרת. את כלבה משקרת. אני עוד אניע אלייך. אני עוד אניע אלייך".

נוכח אמירות אלו של הנאשם זה הוצא מהאולם. מיד בהמשך עדותה המתלוננת ציינה:

"זה סוג האיום שהוא אמר. הוא אמר הרבה יותר מזה. הוא אמר - אני אחכה לכם בחוץ, לי ולתמי, העדה השנייה שהיא גם עובדת עמידר. הוא צעק, עד כדי כך שהיו לו תגובות פיסיות אלימות. נאלצו לבלום אותו ולתפוס אותו כדי להוציא אותו החוצה, אחרת אני הייתי חוטפת. יש מאבטח שהיה לו מאוד קשה. אני ביקשתי מהמאבטח להוציא אותו. עובדים עזרו למאבטח. זה היה באמצע קבלת קהל, ואני הוריתי לו לסגור את הדלת עד שהמשרה תגיע".

בהמשך פירטה את תוכן צעקותיו: "קללות, איומים, דברים כמו - תסלחו לי - "יא שרמוטה", "אני עוד אטפל בך", "אני אחכה לך", "אני לא אזוז מפה עד שאת נותנת לי בית". זו הוסיפה כי כאשר מסרה לו כי היא מזמינה משטרה הוא ענה: "תזמיני משטרה, אין לי בעיה גם לשבת עוד כמה שנים. אין לי מה להפסיד - הוא זרק גם את המשפט הזה. את יכולה להזמין משטרה, ואין לי מה להפסיד".

לשאלת בית המשפט ציינה כי לא הכירה את הנאשם באופן אישי עד לאירוע עצמו, אולם זה היה מטופל על-די המשרד (עמ' 14, ש' 13-18). בחקירתה הנגדית הבהירה כי כשאמרה לשוטרת שהנאשם מוכר לה התכוונה שהנאשם מוכר לעמידר ולא לה.

עוד הבהירה כי גם אם ציינה כי היו לנאשם תגובות פיסיות אלימות אין כוונתה שהלה פגע במישהו, אלא שהדבר לא היה רחוק מפגיעה פיסית. זו הוסיפה כי גם אם יש יכוחים כאלה ואחרים, המקרה עם הנאשם היה חריג (עמ' 14, ש' 24-16). העדה הדגישה כי גם אם השוטרת ציינה שלא מסרה לה שאיים עליה, אלא רק הפריע והפחיד, עומדת על כך שהופנו כלפיה איומים.

העדה ציינה כי לא היתה נוכחת כשהמשטרה לקחה את הנאשם וכי לא יודעת מה אירע מחוץ למשרדה. כשהוצג בפניה דו"ח הסיור של השוטרת דוידאן-בירודקר (ת/1) ממנו עולה כי זו שוחחה עימה בעת ההגעה למשרדים, ענתה כי יכול ובכל זאת שוחחה עימה והדבר נשכח ממנה שכן חלפו כמה חודשים מאז האירוע.

עדת תביעה מס' 1, גב' תמי שלי:

המדובר במי ששימשה במועד הרלוונטי כרכזת נכסים בכירה ונאמנת ביטחון ב"עמידר". על השתלשלות האירועים במועד הרלוונטי העידה כך:

"שמעתי צעקות בפרוזדור. יצאתי, והיה שם בחור שהתחיל לצעוד שיחזירו לו את הדירה. בעבר כנראה היתה לו דירת "עמידר" שנלקחה ממנו. ניסיתי להרגיע אותו. הוא התעקש - אני רוצה דירה עכשיו, תחזירו לי את הדירה. הוא התעקש להיכנס למנהלת הסניף, שזו בתיה קסאבי. ניסיתי להבין מה הוא רוצה, ואמרתי לו שימתין עד שהיא תתפנה. הוא לא הסכים להמתין, והוא המשיך לצעוק ואמר - אני אשב, אני מוכן לחזור לבית הסוהר אם אני לא אקבל דירה. ניסיתי כמובן, השומר שהיה גם ניסה כמובן, וראיתי שהיתה איזושהי התלקחות, ביקשתי מהמאבטח שישים אותו בצד. ביקשתי מהמאבטח שלא יתערב, ושיזמין את המשטרה. אני זו שהתקשרה למשטרה, וזהו. נכנסתי לחדר".

בהמשך עדותה מסרה כי אמרה למאבטח שלא יתערב נוכח חששה שהדברים יגיעו לכדי מגע פיסי, דבר שבפועל לא התרחש. גם עדה זו ציינה כי חשה פחד נוכח ההתנהלות האמורה, ובדומה לבתיה ציינה כי מדובר בהתנהלות חריגה גם על רקע כך שמדובר במקום בו לא אחת מגיעים לקוחות טעונים (עמ' 18, ש' 22-10).

בחקירתה הנגדית ציינה כי הכירה את הנאשם לפני המון שנים אולם שנים לא ראתה אותו (עמ' 18, ש' 31). אינה יודעת מדוע לא גבו עדות מאריאלה. זו ציינה כי במקום היו אזרחים נוספים, ועוד עובדים (עמ' 19).

עד תביעה מס' 4, השוטרת גדי (הגוס) טוזאי:

המדובר במי שגבה את הודעתו של הנאשם. על אופן גביית העדות העיד כי: **"כל החקירה התנהלה ככה, הוא גידף, קילל, אי-אפשר היה לנהל איתו דו-שיח. אני חקרתי אותו על סמך דו"ח הפעולה שקיבלתי, והדברים הרלוונטיים שנראו לי באותו רגע. ממש בלתי אפשרי היה לשבת מולו"** (עמ' 20, ש' 22). בחקירתו הנגדית ציין כי חקר את הנאשם על סמך דברים שקרא מדו"ח הפעולה. האיומים שלגביהם חקר אותו הינם גם כן מבוססים על דברים שקרא בדו"ח הפעולה. הלה אישר כי היה מקום לחקור את הנאשם ביחס לעדויות נוספות שנגבו לאחר ה-29 בנובמבר.

פרשת ההגנה

הנאשם עלה להעיד להגנתו. במסגרת חקירתו הראשית כל שנשאל היה האם הדברים שמסר במשטרה זו האמת, ואישר זאת. לשאלת ביהמ"ש האם הוא רוצה להוסיף דבר מה או להתייחס לעדויות שנשמעו בפניו, השיב:

"הם עשו מכל הסיפור הזה גדול. אני הלכתי... לקחו לי את הדירה שלי, וכל הציוד שלי זרקו לי. ועוד עוצרים אותי על מה. סתם צעקתי, ואיימתי, וכלום, כלום לא היה. הזמינו משטרה. אח"כ עשו מזה תיק... הם יכולים להגיד הכול. למה לקחו לי את הדירה - זו השאלה... לא יודע על מה עשו תיק. גם שופט השלום רצה לשחרר אותי, והגישו ערעור למחוזי. כאילו מה, כאילו הרגתי מישהו. לא איימתי ולא כלום..."

בחקירתו הנגדית הכחיש אמירת השמעת איומים בנוכחות השוטרים. כשנשאל מדוע האם השוטרים שאינם מכירים אותו משקרים, ענה: **"כל השוטרים שקרנים. גדולים. עושים מנמלה גמל. כולם שקרנים"**. כך גם טען ביחס לעדות: **"גם כן משקרות. מה עם הדירה שלי, תשאלי. למה לקחו לי את הדירה - את לא שואלת? למה לקחו לי את הדירה. אין לי עד היום איפה לגור"**.

כשהתבקש לפרט ביחס לנוכחות במשרדי "עמידר" אישר את הימצאותו במקום, והוסיף: **"כן. תשאלי למה לקחו לי את הדירה. את יכולה לחיות בלי דירה? ...למה לקחו לי את הדירה. אני שואל. מה אתם רוצים? להתנקם בי? להרוג אותי? מה את רוצה ממני, אני שואל אותך. מה את רוצה ממני? להרוג אותי בבית סוהר? אני כבר יושב את יודעת כמה שנים?"**.

מקום בו הקשתה עליו התובעת ושאלה אותו מדוע בכל זאת הוזמנה משטרה אם לא עשה דבר, השיב:

"למה? תשאלי אותם. תשמע, כב' השופט. אני רוצה להגיד משהו. אני בן אדם חולה נפש. יכול להיות שאמרתי משהו ואני לא יודע מה הייתי אומר. אני אמרתי הרבה דברים, ואני לא זוכר. תשלחו אותי לאשפוז. אני בן אדם חולה נפש. אני לא יודע כבר מה אני אומר. אמרתי, לא אמרתי, אני לא זוכר. אני בן אדם חולה נפש. תשלחי אותי לבית חולים".

לאחר סיום פרשת ההגנה הנאשם שב והוסיף מיוזמתו:

"אני באמת... השופט, אני רוצה ללכת לבית חולים. שיגעו אותי עם השאלות - אמרת ככה, אמרת ככה. אני לא זוכר מה אמרתי, מה לא. משפט דרייפוס עושים לי פה. השופט, מרמרו לי את החיים כבר. חמישה חודשים אני יושב, ושואלים אותי על מה, וזה. אני חולה נפש. אני מצהיר: אני בן אדם חולה נפש, ולא שולט על מה שאני אומר. יכול להיות שאמרתי, אין לי שליטה על זה. ואם אמרתי - אני לא מתכוון לשום דבר. אני אמרתי להרבה אנשים שאני יהרוג אותם, ולא עשיתי כלום".

דין והכרעה:

לאחר ששמעתי את עדי התביעה באופן בלתי אמצעי, ובדומה, לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם, נדרשתי למוצגים ולטענות הצדדים, מצאתי כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר, ומכאן להרשיעו במיוחס לו.

במחלוקת שבין גרסאות עדי התביעה לבין ההגנה מצאתי במובהק להעדיף את עדויותיהן של עדות התביעה. המדובר בראש ובראשונה על עדויותיהן של תמי, שלי ובתיה קסאבי. המדובר בשתי עובדות "עמידר" ותיקות, אשר לא נמצא כל מניע גלוי או נסתר מדוע יעלילו על הנאשם ויחסו לו איומים שלא הושמעו מפיו.

העדויות של שתי העובדות הנ"ל ברורות, קוהרנטיות, הגיוניות ומחזקות אחת את רעותה. שתיהן מספרות באופן דומה, גם אם לא זהה, על מעשיו של הנאשם במשרדי "עמידר" במועד הרלוונטי, החל מפנייתו לרכזת השטח עובר לניסיונות, הצעקות שהובילו את שתיהן לצאת לעברו, הטענות של הנאשם בנוגע לדירה שלטענתו נלקחה ממנו, הניסיונות להרגיעו שהובילו בהמשכם של דברים להשמעת האיומים כלפי עובדי המקום.

גם אם תוכן האמירות המאיימות עליהן העידו שתי העדות לא זהה, הרי שבמהותן המדובר באמירות דומות, בדגש על כך שהנאשם יחכה להן, יגיע אליהן, על כך שאין לו בעיה לחזור לכלא. כבר עתה יצוין כי טענת ההגנה לפיה יש בשוני הנ"ל כדי ללמד על חוסר מהימנות אין בה ממש. הדברים אמורים לא רק בשל כך שהשוני הינו סמנטי אלא מתוך כך שאין לצפות כי כל אחת מן העדות תחזור מילה במילה על אמרותיו של הנאשם, משל היו מכשיר רשמקול. כך יש ולעיתים דווקא הזהות המוחלטת היא זו שאמורה לשמש תמרוז אזהרה בדבר תיאום גרסאות. המדובר באירוע שהתרחש, כפי הנלמד, על-פני מספר דקות, כאשר לא ברור האם שתי העדות היו נוכחות לכל אורכו, וממילא אין כל ודאות שכל אחת שמעה את הדברים שנקלטו באוזני רעותה.

המדובר בעדות שהקפידו לדבוק בפרטי הפרטים הרלוונטיים וזאת מבלי לנסות להגדיל או להעצים את מעשיו של הנאשם. הדברים אמורים בין היתר בשים לב לכך שאפילו הנאשם צעק, קילל ואיים, שתיהן ציינו שהדברים לא הגיעו לכדי אלימות של ממש או לנזק במקום.

בא-כוח הנאשם ביקש להגיש את עדויותיהן של העדות הנ"ל במשטרה על מנת ללמד על סתירות. עיון בהודעות אלו מלמד כי אלו חזרו על אותם דברים שהם מסרו במשטרה, ולא בכדי גם במסגרת הסיכומים בית המשפט לא הופנה לשוני כזה או אחר.

עצם הזמנת המשטרה היא לכשעצמה מלמדת כי אין המדובר אך ורק בטרוניות שגרתיות מצד דייר "עמידר" אלא באירוע שחרג מגדרי תלונות הנוגעות לשירות מצד עובדי המשרד. על כך העידו שתי העדות, כי גם אם הן מורגלות בוויכוחים ולקוחות אמוצינאליים, התנהלותו של הנאשם היתה חריגה: **"הוא פשוט היה מפחיד. בדרך כלל אני מאוד יודעת איך לטפל במקרים כגון זה, כאן גם הסתכלתי על הגיל שלו, שזה לא בחור צעיר, וגם התגובה שלו היתה מאוד מאוד מפחידה. מאוד מאוד מפחידה"** (עדויות של בתיה, עמ' 14, 21). בית המשפט התרשם מהאותנטיות של עדויות המתלוננות, ומכך שהתנהלותו של הנאשם אכן גרמה להן לחשש רב מפניו. בהקשר לכך עולה כי הזמנת

המשטרה לא נעשתה באופן מידי, אלא רק לאחר שניסיונות להרגיע את הנאשם לא צלחו, והאירוע עמד על סף התדרדרות לכדי אלימות של ממש.

לא נעלמה מעיני בית המשפט העובדה כי העדה בתיה קסאבי בתחילה ציינה שלא נפגשה עם שוטרת הסיור, ורק לאחר שהוצגו בפניה דבריה של שוטרת הסיור שנרשמו ב-ת/1 ציינה כי יכול ונפגשה עימה והדבר נשכח ממנה בשל חלוף הזמן. לא מצאתי ממש בנתון זה כדי לשנות מהתרשמותי החיובית מעדה זו. המדובר בנתון המצוי בשולי הפריפריה של גרסתה, וממילא אין כל סיבה ממשית מדוע לא תציין דבר המפגש עם השוטרת אלא-אם-כן הדבר אכן נשכח ממנה. ההגנה ביקשה להיבנות גם מכך שעדה זו לא מסרה לשוטרת הסיור בסמוך לאחר הזמנת המשטרה כי הנאשם מאיים עליה, אלא רק מציינת כי מדובר במי שמפריע לעבוד וצועק במקום, ולא נותן לאנשים להיכנס. הגם כך, עולה כי כבר במעמד זימון המשטרה המודיעה מוסרת כי **"יש אדם שהשתחרר לא מזמן מהכלא והוא מאיים על העובדים במקום ומונע מהם לעבוד ולקבלת קהל. עקב זה הם סגרו את החדרים ופחדים ממנו מבקשים לשלוח נידת למקום"**. אפילו אין ודאות האם בתיה היא זו שהתקשרה בעצמה או שרק הורתה לאחר להתקשר, עדיין ניתן למצוא כבר במעמד זימון המשטרה את קיומם של האיומים, דבר שחותר תחת הטענה בדבר המצאה מאוחרת והוספתם של האיומים רק בדיעבד.

מעבר לכך, הרשעתו של הנאשם בסעיף עובדות 4 מבוססת אף היא על האמון שבית המשפט נותן בעדותה של השוטרת אלה דודיאן-בירודקר. מדובר בשוטרת שאין בינה לבין הנאשם כל סכסוך מוקדם. העדה זיכ"דה את האמירות השונות מפיו של הנאשם לכל המאוחר ביום בו הושמעו. במסגרת עדותה בבית המשפט ידעה לומר היכן דו"ח הפעולה אינו משקף דברים כהווייתם, תוך שציינה ששמו של ראש המשמרת מופק באופן אוטומאטי על-ידי המערכת. זו ציינה כי מלכתחילה עיכובו של הנאשם נעשה נוכח היותו דרוש חקירה ולא בשל איומים שהשמיע כלפי העובדות במקום. העדה עמדה על כך שהדברים שנרשמו הם אלו שהשמיע הנאשם, ולא "גרסא מרוככת", כפי שהציעה ההגנה. לא למיותר לציין כי לנאשם ממילא לא היתה "גרסא אלטרנטיבית מרוככת" ליתר הדברים שעל-פי העדה נאמרו מפיו, בכלל זאת האמירות לפיהן ישבור לבתיה את הראש ויברח מבאר שבע, שנאתו לשוטרים, ועל כך שיראה לכולם מזה. כך גם למעלה מן הצורך, ומבלי לקבוע מסמרות, יצוין כי אפילו בית המשפט היה קובע כי הדברים שנמסרו הם כפי טענת ההגנה, היינו כי הנאשם אמר לשוטרת כי **"אם הייתי רוצה הייתי יכול להרוג אותה"** עדיין יש לראות בכך כאיום.

חיזוק לדבריה של עדה זו ניתן למצוא בעצם מעשיה המאוחרים לאותן אמירות, הכוללים את החלפתה, בהתאם להוראת המפקד האחראי, והפירוט בדבר ההשפעה של אותם עלבונות שזה הטיח בה: **"...דבר זה גרם מבחינתי להעלבה ופגיעה"**.

חיזוק נוסף לעדותה ניתן למצוא גם בעדויות של המתלוננות, הגם שלכאורה מדובר בשני אירועים שונים. הדברים אמורים לגבי הלך רוחו של הנאשם עובר לעיכובו, בדגש על הכעס הרב כלפי עובדות "עמידר", וכן בדגש על האיומים שהושמעו מצידו כלפי אותן עובדות במעמד הגעתו למשרדים. ודוק, האיומים שהשמיע הנאשם בתחנה אינם מכונים לשוטרת, אלא איומים כלפי עובדות שהושמעו באוזני השוטרת, והכול בהתאם להלכת להם.

הערכת גרסתו של הנאשם:

מנגד, וככל שהדבר נוגע לעדותו של הנאשם וגרסתו, הרי שכמכלול בית המשפט מוצא לדחות אותה מכול וכול. הרושם שהותירה עדות זו בבית המשפט היה עגום, ויותר משהיה בה כדי לעורר ספק, היה בה כדי לחזק משמעותית את דברי המתלוננות.

כמכלול, ניתן היה להתרשם מאופיו הרגזני וחם המזג של הנאשם, כפי שבא לידי ביטוי לכל אורכו של המשפט ובמהלך עדותו בפרט. לא זו בלבד, הרי שהנאשם טרח להפנות אמירות קשות כלפי מרבית עדי התביעה, כאשר לא אחת אף חזר על אמירות אשר בזהירות המתבקשת מגלמות עבירות בפני עצמן, תוך שימוש באותו נוסח אימים שעל-פי הנטען הפנה למתלוננות במשרדי "עמידר" או לשוטרת בתחנת המשטרה.

ביתר פירוט, עוד בטרם העידה השוטרת אלה דודיאן-בירודקר, ורק התיישבה בדוכן העדים, פרש בפניה באופן יזום משנה סדורה, בכללה:

"את סיבכת אותי בכל התיק הזה...את הצרה הגדולה שלי. זאת השוטרת, לא? היא הכניסה אותי על כלום. אני חמישה חודשים יושב פה בגללך. תוציא אותי. לא רוצה להיות פה בכלל. בגללך אני יושב פה חמישה חודשים. תתביישו לכם. אין לכם מה לעשות? לכו תתפסו מחבלים. היא באה להעיד פה על מה? אתם שקרנים כולכם. התיק לא היה בכלל של "עמידר". אתם המצאתם אותו. יתנו לכם גם שכר יומי. אני לא יודע מה שקורה פה בכלל. אני לא מוצא את עצמי בכלל. מה הם רוצים בכלל. בגללם, כולם שקרנים אלה במשטרה. באה להעיד כאילו רצחתי בן אדם. אוכלי חינם אתם כולכם. על מה אני יושב ארבעה-חמישה חודשים? על כלום, סתם התווכחתי במשרד של "עמידר". וזאתי עשתה לי את התיק. [לעדה] ארבעה חודשים אני יושב בגללך. תתביישו לך... משטרת ישראל הפושעת. אתם צריכים להיות בבית סוהר, לא אני. אני לא רוצה להיות פה, אני יוצא. תראה מה עשו מזה, תיק רצח. רצח רבין. [לעדה] את באה להעיד עוד נגדי? את השקרנית הכי גדולה. טוב, אני הולך. לא רוצה לשמוע כלום. אם לא רוצים לגמור את זה היום - לא צריך" (ההדגשות לא במקור).

יושם אל לב כי אמירות בעלות נופך דומה, על-פי הטענה, השמיע הנאשם לגבי משטרת ישראל בהיותו מעוכב.

התנהלות דומה ואף ביתר שאת התרחשה מקום בו החלה המתלוננת בתיה קסאבי להעיד, כאשר גם במקרה זה הנאשם מיוזמתו התפרץ והטיח בה: **"זה לא נכון, את שקרנית. את משקרת. אני לא ביקשתי דירה. אתם לקחתם את הדירה שלי. החרמתם את הדירה שלי. את שקרנית. את משקרת. את כלבה משקרת. אני עוד אגיע אליך. אני עוד אגיע אליך"** (ההדגשות לא במקור).

מעבר לחומרה הרבה הגלומה בהפניית אמירות שכאלה לעדה, בתוך אולם בית המשפט, במעמד מסירת עדות, ובעניין זה הדברים מדברים בעד עצמם, וכל צד יעשה כפי הבנתו ביחס לכך, יש באמירה שכזו גם כן לחזק משמעותית את דברי המתלוננות. הדברים אמורים הן ביחס למזגו החם של הנאשם, והן ביחס לטיב האיומים שזה הפנה כלפיהן, שכן גם אם

במעמד היותו בבית המשפט נקט ניסוח מעט שונה מזה המיוחס לו בכתב האישום, עדיין ישנו דמיון. לא בכדי, מיד לאחר השמעת הדברים ציינה המתלוננת כי זה סוג האיום שהלה הפנה כלפיה, אך לא הסתפק בו והוסיף דברים אותם פירטה.

הנאשם לא חסך שבט לשונו גם מהתובעת, ובזו הפעם באמצע סיכומיה התפרץ כלפיה באמרו: **"אומרת איומים, איומים, איומים. תיזהרי שלא יאיימו עליך גם כן. תגידי שאיימתי עליך. אני חולה נפש. תתביישי. את תובעת?"** (ההדגשה לא במקור).

בכל אחד מן המקרים נאלץ בית המשפט בסופם של דברים להוציא את הנאשם מהאולם על מנת למנוע את המשך השתלחותו בנוכחי בית המשפט.

כל זאת נאמר ללא קשר לגופם של הדברים שמסר, אשר כאמור לא הותירו רושם רב על בית המשפט. למעשה, הנאשם כלל לא עלה להעיד בחקירה ראשית, אלא ציין לשאלת בא-כוחו כי מה שמסר במשטרה זה אמת, ולא מעבר לכך, (למעט מענה לשאלות מטעם בית המשפט). הגם שהדבר אפשרי, אין זו בחירה המאפיינת את מי שבא להילחם על חפותו ומבקש לפרוש בפני בית המשפט לפרטי פרטים את התרחשות הדברים כפי שהוא רואה אותם. כנגזרת מכך, בית המשפט לא יכול להתרשם מן האופן שבו נמסרים הדברים, סימני האמת הנלמדים מהעדות הראשית וכן מידת ההתאמה או סתירה אל מול דברים שמסר במשטרה.

בחקירתו הנגדית שב וחזר על הטענה לפיה כל מי שהעיד נגדו שיקר, הגם שאין בינו לבין השוטרים כל היכרות. מנגד שב וחזר על טרונייתו בנוגע לכך שלקחו לו את הדירה, ואף ביקש מן התובעת שתתמקד בכך.

למעט מענה למספר שאלות, הנאשם בשלב מסוים ציין דבר היותו חולה נפש ורצונו להישלח לבית חולים. יושם אל לב כי בשלב זה, הנאשם, אגב פנייתו לבית המשפט, שינה מדבריו וציין כי יכול ואמר דברים ולא זוכר אותם:

"אני באמת... השופט, אני רוצה ללכת לבית חולים. שיגעו אותי עם השאלות - אמרת ככה, אמרת ככה. אני לא זוכר מה אמרתי, מה לא. משפט דרייפוס עושים לי פה. השופט, מרמרו לי את החיים כבר. חמישה חודשים אני יושב, ושואלים אותי על מה, וזה. אני חולה נפש. אני מצהיר: אני בן אדם חולה נפש, ולא שולט על מה שאני אומר. יכול להיות שאמרתי, אין לי שליטה על זה. ואם אמרתי - אני לא מתכוון לשום דבר. אני אמרתי להרבה אנשים שאני יהרוג אותם, ולא עשיתי כלום" (ההדגשות לא במקור).

התנהלות זו של הנאשם במסגרת עדותו בבית המשפט מקשה עד מאוד ליתן בו אמון, הן נוכח צמצום בתשובות, הן נוכח העדר הסבר כלשהו לגרסאות עדי התביעה, ולא פחות חשוב מכך - שינוי גרסתו בסופם של דברים, מקום בו לא שלל שאמר את הדברים, ואם אמר - לא מתכוון לשום דבר.

התייחסות לטענת הגנה מן הצדק:

כאמור, אדן שני עליו מבקשת ההגנה להורות על זיכוי של הנאשם נסוב סביב טענת הגנה מן הצדק. בתמצית, נטען כי מקום בו הנאשם לא נחקר בגין איומים שהשמיע על-פי הטענה במשרדי עמידר, עבירות שמבוססות על הודעות שנגבו מן המתלוננות לאחר שנגבתה הודעתו של הנאשם (כפי פירוטם בסעיף עובדות בסעיף 3 לכתב האישום) או אז נפגעה הגנתו. למעשה המדובר בחזרה על אותה טענה כפי שהועלתה בפתח שמיעת הראיות. טענה שנדחתה על ידי בית המשפט. בא-כוח הנאשם אשר מודע להחלטת בית המשפט סבור כי לאחר שמיעת הראיות יש לעיין בה מחדש ולקבלה.

לאחר ששמעתי את טיעוני ההגנה, נדרשתי מחדש להחלטת בית המשפט מיום 19.4.16 ולאחר שהחלטה זו נבחנה תחת הפריזמה של חומר הראיות שהונח לפתחו של בית המשפט לא מצאתי, גם בזו העת שיש לקבלה.

אותם נימוקים שעמדו בבסיס דחיית הבקשה עומדים בעינם גם לאחר שמיעת הראיות, הן ברמה העקרונית (הנוגעת לדבר אפשרות הגשת כתב אישום מבלי שהנאשם ייחקר על כל סעיף מסעיפי העובדות) והן ברמה הפרטנית (הנוגעת לכך שהנאשם התבקש למסור את גרסתו עוד במשטרה לגבי התנהלותו במשרדי רמת עמידר).

לאחר שמיעת עדותו של הנאשם כפי שפורטה לעיל נלמד כי זה לא העלה נתונים שלו היו בידי המאשימה, עובר להגשת כתב אישום, היה בהם כדי להביאה לפעול בדרך אחרת. בדומה, גרסתו היתה כאמור לקונית דומה במהותה ובאופן מסירתה גם להודעה שנמסרה במשטרה.

יתרה מכך, הנאשם אכן העלה בסוף דבריו כי הוא חולה נפש ולא יודע מה הוא אומר. יחד עם זאת לא נטען כי בשל חלוף הזמן הרב מאז התרחשות האירועים, כיום אינו יכול למסור את גרסתו (ור' התייחסות בית המשפט לכך בבחינת השפעת הימנעות מחקירתו, בנוגע לפגיעה בכוונתו על רקע חלוף הזמן).

מחדלי חקירה:

בא-כוח הנאשם ביקש ללמד על קיומם של מחדלי חקירה כאשר עיקר חיצו הביקורת כוונתו לכך שעדי ראיה נוספים שהיו נוכחים במשרדי "עמידר" לא מסרו הודעה וזאת בהצטרף לכך שכלל לא התבקשה הוצאת סרטוני מצלמות האבטחה הגם שמצלמות שקיימות מצויות במשרדים וזה נלמד מצילומים אותם הגישה ההגנה.

בע"פ 3947/12 שאדי סאלח נ' מדינת ישראל, התייחס בית המשפט העליון באריכות לסוגיית מחדלי החקירה והשפעתם:

"גם בהתחשב בהלכה לפיה אין המאשימה מחויבת להציג לבית המשפט את "הראיה המקסימלית" כל עוד הניחה תשתית ראייתית מספקת להרשעה, סבורני כי על המשטרה לתפוס ראיות רבות ואיכותיות ככל שניתן על מנת שתונח לפני בית המשפט תשתית ראייתית מקיפה ממנה ניתן יהיה ללמוד על התמונה העובדתית לאשורה. הדגיש זאת השופט רובינשטיין בעניין אלחורטי:

"בבסיס חובת החקירה, המוטלת על הרשויות, עומדת החובה לפעול לחקר האמת והחובה להביא לדין את האשם האמיתי בביצועה של העבירה. חובת הרשויות למיצוי הליכי חקירה כראוי, מהווה גם חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן, בהיותו אמצעי לחשיפת האמת. ברוח זו נפסק כהאי ליסנא: 'מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכויו של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו' (ההדגשה במקור - י.ד.). [עניין אלחורטי, פסקה ז(2)]."

מנגד, ולצד האמור לעיל בית המשפט הדגיש באותו המקרה כי :

"מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו [ראו למשל: ע"פ 7164/07 אלהוושלה נ' מדינת ישראל (11.8.2008), פסקה 8 והאסמכתאות הנזכרות שם; עוד ראו לאחרונה פסק דין של השופט נ' סולברג בע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל (24.9.2012), פסקה 23 והאסמכתאות הנזכרות שם]. יש לבחון בעת בדיקה של טענה בדבר מחדלי חקירה את השאלה האם המחדלים הנטענים הם חמורים במידה המעוררת חשש שהגנת הנאשם קופחה כיוון שהתקשה להתמודד כראוי אם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. בדיקה זו נעשית תוך שקלול המחדלים הנטענים על רקע התשתית הראייתית שהונחה לפני בית המשפט [כן ראו פסק דין של השופט נ' סולברג בע"פ 2489/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.2012), פסקה 25]. נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה המאשימה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין [פסק דין של השופט רובינשטיין בעניין אלחורטי]."

ישום האמור לעיל הביאני לקבוע כי מחד גיסא, ניתן היה לנהל את החקירה באופן מיטבי יותר, בפרט ככל שהדבר נוגע לגביית הודעה מהראלה ועובדים נוספים או לקוחות שהיו במשרדי עמידר. כך גם נדמה שהיה מקום לכל הפחות לבקש הוצאתם של סרטוני מצלמות האבטחה הגם שלא ברור האם הן עבדו במועד הרלוונטי. הגם כך, ובשים לב לעוצמתו של ה"יש" בתיק לא מצאתי כי יש בהימנעות היחידה החוקרת מלעשות כן כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם או לפגוע בהגנתו במידה המצדיקה כאמור את זיכויו.

ודוק, אין המדובר בתיק של "מילה נגד מילה" כאשר בית המשפט נדרש לקבוע את אשמו או זכאותו של נאשם על בסיס מינימום ראיתי, תוך קיומם של "חללים ראייתיים בלתי רצויים ותחושת אי נוחות" (ר' פס' 42 בעניין שאדי). בתיק זה, ישנם שלוש עדות תביעה שונות המעידות על איומים כאלה ואחרים שהפנה הנאשם לעברם. בתיק זה ממילא גרסתו של הנאשם לאו גרסה היא. משכך, אין באמור לעיל כדי להביא לזיכויו של הנאשם.

סוף דבר:

מקום בו בית המשפט מוצא את עדויות המתלוננות אמינות, מקום בו עדויות אלו מחזקות אחת את רעותה ואליהן מצטרפות ראיות חיזוק נוספות, מקום בו בית המשפט מנגד דוחה מכול וכול את גרסת הנאשם ומוצא אותה בלתי מהמנה ולמצער כזו שאינה מעוררת ספק סביר, הנני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום, י"א באייר התשע"ו, 19/5/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

באי-כוח הצדדים:

נבקש לדחות את הטיעונים לעונש ליום ראשון.

החלטה

קובע לטיעונים לעונש ליום 25.5.16 שעה 10:30.

הנאשם יובא באמצעות שב"ס.

ניתנה והודעה היום, י"א באייר התשע"ו, 19/5/2016, במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט